

videre kan lovgives om uden et grundigt forarbejde.

Dertil kommer, at man godt kan undre sig over specielt Enhedslisten, som i forbindelse med gennemførelsen af terrorlovgivningen var meget optaget af, at det kunne være nødvendigt med et parlamentarisk ansvar, der skulle kunne gøres gældende i disse sager – hvis jeg ellers husker rigtigt.

Vi mener i hvert fald, at der skal kunne gøres et direkte parlamentarisk ansvar gældende, og derfor er vi også af den opfattelse, at funktionen som øverste anklagemyndighed også i konkrete sager vedrørende statsforbrydelser skal bibeholdes.

Vi mener også som justitsministeren, at beføjelserne som øverste anklager mere generelt – altså så man kan give generelle instruktioner – skal bibeholdes. Men det er klart, at vi tager meget afstand fra enhver form for politisk pression, ensidighed, emsighed og indblanding fra populistiske folketingsmedlemmer. Det være sagt helt uafhængigt af, hvem der har regeringsmagten, og hvem der er i opposition.

Når det drejer sig om almindelige konkrete straffelovsovertrædelser begået af Per og Poul, er vi også enige med justitsministeren i, at en justitsminister, der har beføjelser til en sådan indgriben, skal være meget tilbageholdende med at gribe ind i anklagemyndighedens beslutninger i konkrete straffesager. Vi anerkender også, at en sådan tilbageholdenhed er skiftende justitsministres faste praksis.

Vi er også enige med justitsministeren i, at man skal være meget varsom med at nævne konkrete eksempler på situationer, hvor et ministerindgreb efter den gældende lovgivning kunne tænkes at komme på tale.

Endelig er vi i Venstre enige med ministeren i, at risikoen for, at en minister eller et folketingsflertal vil kunne mistænkes for usaglig indblanding i anklagemyndighedens område i en konkret sag, er et problem i sig selv, hvis det skaber mistillid til systemet.

Kl. 18.45

Det er netop dette sidste standpunkt og de helt principielle betragtninger hos et markant flertal i Venstres folketingsgruppe, der fører til, at jeg må sige, at vi ønsker, at den kompetence, som justitsministeren har til at give anklagemyndigheden pålæg i konkrete almindelige straffesager, bør ophæves.

Jeg skal samtidig meddele, at vi heller ikke ønsker den konstruktion, som justitsministeren

var inde på, hvor Folketingets Retsudvalg skal inddrages. Det mener vi er en udvanding af ansvarsfordelingen.

Med de bemærkninger, jeg her er kommet med, fører det også til, at sådan som beslutningsforslaget er skruet sammen, må vi samlet set sige, at vi ikke kan medvirke til det.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg takker for fru Birthe Rønn Hornbechs indlæg, og så vil jeg naturligvis således provokeret spørge, om fru Birthe Rønn Hornbech i givet fald vil støtte beslutningsforslaget, hvis vi fjerner den sidste pind.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Som jeg sagde i indledningen, forestiller jeg mig ikke, at man kan gennemføre en sådan lovgivning uden et større forarbejde. Og politiske forhandlinger synes jeg måske ikke lige er stedet at føre her, for så skal man også til at tilføje nogle bemærkninger – det kan man ikke tilføje, men det gør man så i et betækningsbidrag – om hvor enige vi er.

Men jeg må sige, at sådan som et regerings-samarbejde fungerer, har justitsministeren givet klart udtryk for, at hun ikke vil fremsætte sådan et forslag, og derfor bliver der så heller ikke noget forslag.

Jeg synes godt, vi kan arbejde videre og – som jeg plejer at sige i grundlovssager – samle forråd, for der er for mig ingen tvivl om, at udviklingen går i den retning, som det første stykke af beslutningsforslaget foreslår. Vi er et af de få lande, der har den ordning, som er gældende i Danmark i dag.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Så går vi videre i ordførerrækken, fru Sandy Brinck.

Sandy Brinck (S):

Jeg vil godt starte med at takke Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten for at have fremsat dette forslag, så vi får diskussionen, men jeg vil også sige, at jeg er meget enig med Venstres ordfører, fru Birthe Rønn Hornbech, i, at emnet i dag nok er for alvorligt til, at vi bare sådan vupti beslutter det i et beslutningsforslag.

Debatten om justitsministerens mulighed for at gribe ind i konkrete straffesager har jævnligt været taget igennem historien, men når jeg som